

ridiske Ret. Men hvad Spørgsmaalet om Skatkammerbeviserne angaar, mener jeg at have baade den formelle Ret paa min Side og den reelle Ret. Og jeg raader den højtærede Minister til at gaa ind i sit Lønkammer — eller skal jeg sige Skatkammer — og se, om det ikke var rimeligere, at han her fulgte den Praksis, som, saa vidt jeg ved, er blevet fulgt i alle de Aar, vi har haft Finanslov og Tillægsbevillingslov, at anføre Udgifterne og skaffe sig Hjemmel for disse ved at opføre dem paa en af disse to Love.

Ejsing: Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) var jo inde paa Tungetale og Snolderød — og jeg ved ikke hvad. Jeg kan ikke tale i Tunger, og jeg har aldrig været i Snolderød, og næste Gang det ærede Medlem kommer til Snolderød, kan han hilse og sige, at jeg ikke agter at komme der. Jeg beundrer det ærede Medlems Dytighed, idet han i Løbet af en Dag kan sætte sig ind i alle de Forslag, der er forelagt. Naar det ærede Medlem siger, at i Socialdemokratiet faar de alle Forslag forelagt, saa er det vel muligt, det tør jeg ikke sige noget om; men vi andre, som ikke hører til Regeringspartierne, er ikke saa heldigt stille, vi maa vente, til de kommer til at foreligge officielt.

Det ærede Medlem mente, at jeg ikke burde have talt om Rigsdagsmændenes Løn, thi derom kunde der ikke opnaas Enighed i noget Parti. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem ved det fra; jeg tror i alt Fald, at Enighed kunde have været opnaaet i vort Parti, og andet kan jeg ikke svare til. Men for øvrigt vil jeg sige, at det ikke er en Sag, vi skal bruge til at rejse rundt med og snakke om; det er en Sag, der skal afgøres indenfor Rigsdagens Vægge, og dèr mener jeg ikke, vi skal ride paa Ryggen af hinanden.

Det ærede 17de tingvalgte Medlem (Brandes) var i Dag min gode Meningsfælle, og det glædede mig overordentlig at høre, med hvilken Varme han kunde forsvare Landstinget og Landstingets Finansudvalg. Jeg sætter megen Pris paa at have det ærede Medlems Tilslutning, saa meget mere som jeg i tidligere Aar har mærket mindre dertil. For øvrigt tror jeg, at den højtærede Finansminister ikke vil være saa ganske uenig med os i, at det er rimeligt, at vi faar Finansloven i god Tid; den højtærede Finansminister indledede jo netop sin Tale med at beklage og begrunde, hvorfor den ikke var kommet til os noget før.

Det ærede 17de tingvalgte Medlem fremsatte ogsaa en anden Udtalelse, som

maaske straks overraskede mig lidt, men som det alligevel glædede mig at høre, nemlig en Opfordring til den højtærede Finansminister om at slette de sidste 5 Millioner af Valutaskatten. Det ærede Medlem mente, at den Sag kunde nok ordnes i Løbet af en 3 Timer. Det er nok muligt; vi er jo unge Mennesker, det ærede Medlem og jeg, saa naar vi kom i Trav, kunde det maaske snart ordnes. Og jeg vil da spørge det ærede Medlem, om han vil være med til og faa sit Parti til at virke for noget i den Retning. Saa kunde vi tales ved om det, og det var da muligt nu at faa den Sag i Orden; saa har vi tre Partier, der klemmer paa med det, og vi bliver rost derfor. Det ærede Medlem sagde jo i Gaar, at ogsaa Finansministeren vilde blive rost; saa bliver vi alle rost. Der kunde maaske komme en god Sag ud af det.

Den meget lærde Diskussion, der er ført mellem den højtærede Finansminister og den tidligere Finansminister, det ærede 17de tingvalgte Medlem, om Skatkammerbeviserne, tør jeg ikke rigtig vove mig ud i. Det er muligt, at vi i Finansudvalget kunde faa nogle Oplysninger herom ved en senere Lejlighed. Jeg har forstaaet det saadan — man maa undskylde, om jeg siger noget dumt —, at disse Skatkammerbeviser efter Finansministerens Mening træder i Stedet for de Overtræk, der i tidligere Aar har været paa Statens Konto i Nationalbanken, og han har derfor ment, at han kunde føre Renten af Skatkammerbeviserne i Kassebeholdningen. Hvordan Sagen ellers kan ordnes, kan jeg ikke udtale mig om; men jeg har forstaaet den højtærede Minister saaledes, at der er opnaaet en Besparelse derved — hvor stor har den højtærede Minister ikke nævnt. Men er det en Besparelse, kan vi trods alle formelle Vanskeligheder, der kan være ved Spørgsmaalet, dog ikke saa godt sige, at det er galt handlet.

Den højtærede Landbrugsminister gjorde Rede for de Forholdsregler, man har tænkt sig for at undersøge Mund- og Klovesygespørgsmaalet. Saa vidt jeg forstod den højtærede Minister, er det alene de økonomiske Hensyn, der har bevirket, at man er vejet tilbage for at gaa videre paa dette Tidspunkt; det er ikke dette, at man har mistet Troen paa at kunne undersøge noget ad den Vej. Det er jo uhyre Tab, Befolkningen har lidt ved den Mund- og Klovesyge, men det er ogsaa store Tab, vi har haft paa Finansloven allerede i Aar. Sygdommen medfører alt-saa ogsaa store Tab for Staten, saa dersom det er muligt ad Aare at faa gjort